

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 629/2025-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v konaní sp. zn. 2T/4/2022 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 1To/15/2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh sťažovateľa a skutkové východiská

1. Ústavnému súdu bola 7. augusta 2025 doručená žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu nemajetnosti vo veci podania ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) pre porušenie jeho základných ľudských práv podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Dôvod porušenia svojich práv sťažovateľ vidí v celkovej dĺžke trestného konania, teda v súhrnnej dĺžke konania na Špecializovanom trestnom súde (ďalej len „ŠTS“) a na najvyššom súde.

2. Rozsudkom ŠTS sp. zn. 2T/4/2022 z 20. októbra 2022 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1To/15/2022 z 11. júna 2025 zrušil rozsudok ŠTS (výrok I) a uznal sťažovateľa vinného zo spáchania prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 a 2 písm. b) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody vo výmere troch rokov (výrok II). Rozsudok najvyššieho súdu bol doručený sťažovateľovi aj jeho obhajkyňi 28. júla 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta celkovú dĺžku konania na oboch súdoch, ktorá presiahla dobu troch rokov. V konaní došlo k prieťahom, najmä nečinnosťou najvyššieho súdu. Poukazuje na dobu od spáchania skutku (v októbri 2019) do právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku (v júni 2025), čo je takmer šesť rokov. K prieťahom došlo bez pričinenia sťažovateľa, a táto doba mu nebola kompenzovaná, keďže trest mu bol uložený na maximálnej hranici trestnej sadzby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Z obsahu podania sťažovateľa, ktoré ústavný súd vyhodnotil v súlade s § 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, vyplýva, že sťažovateľ namieta celkovú dĺžku konania v jeho trestnej veci a vznik prieťahov v napadnutom konaní, teda porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

6. Sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť v čase, keď bolo konanie ako celok právoplatne skončené (rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľovi a jeho obhajkyňi doručený 28. júla 2025, pozn.), a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia) podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2025

Robert Šorl
predseda senátu